

nitton til Pandserfløjtet „Svar Hvidtfeldt“ og af Kamre til Torpedobaade i krigsberedt Stand — altammen Ting, der have den største direkte Betydning for Udviklingen af vor Søsforvar. Dette forekommer mig saa meget mærkeligere, som det netop er den Hovedbetragtning, der altid bliver gjort gjældende i alt Fald fra den Side af Salen, som den ærede Ordfører nærmest repræsenterer, at man skal ikke forsøge at forsvare Kjøbenhavn ved særlige Fæstningsværker omkring Kjøbenhavn, men skal søge at forsvare Sjælland i sin Helhed mod Angreb; man skal lægge Forsvaret i første Linie, søge at holde Fjenden borte fra Landet, og dette maa nødvendig ske ved Hjælp af Flaaden og Søforter. Men begge Dele forsømmer man i højeste Grad. Man foreslaar at nægte de fornødne Bevillinger til at give Søforterne en tidsvarende Udrustning og Bestyrelse, og man foreslaar at nægte fornødne Bevillinger til en tarvelig og bedste Udvikling af vor Flaade. Hvorledes man har tænkt sig, at vor Flaade og Søværn i det Hele skal kunne løse den langt større Opgave, man i Fremtiden vil stille den, naar man stadig formindsker Midlerne til dens Udvikling, er mig uægtelig i høj Grad en Gaade, og det synes ikke at vidne om, at der virkelig er saa megen Alvor i den Sætning, som i sin Tid fremkom fra dette Thing's Flertal i Udvalgsbetænkningen om de overordentlige Forsvarsforanstaltninger, at man ikke turvlede om, at der her i Landet hos Befolkningen er en alvorlig Villie til i paakommende Tilfælde at ville forsvare Landets Eksistens.

Ordføreren (Holstein): Jeg har bedt om Ordet nu, fordi jeg gjerne vil udtale, hvad jeg har at sige, forinden den høitærede Minister tager Ordet. Sagen er, at jeg glemte, da jeg før havde Ordet, at meddele, at jeg har faaet Dplysninger om Klager fra Søetatens Kaserner paa Christianshavn, og disse Klager vilde jeg gjerne tage med. De ere ikke bleve forhandlede i Udvalget, da de ere komne senere frem, men jeg har ønsket at meddele den høitærede Minister dem, for at han kunde gjøre denne Sag til Gjenstand for en Undersøgelse. Paa Søetatens Kaserner henligger mellem 100 og 200 Værnepligtige, og deriblandt 80 eller 90 Underofficerselever, og den Klage, der er kommen frem, vedrører Kosten paa dette Etablissement. Disse Underofficerselever faae nemlig fuld Kost, saafremt min Dplysning er rigtig, og de Værnepligtige ere forpligtede til, for saa vidt de ikke ere paa Vaagt, at spise eller betale Maden

med 1 Kr. 3 Ore hver 5te Dag. Denne Forpligtelse vedrører ikke som paa andre Kaserner alene Rekrutterne i Rekruttiden, men de Værnepligtige i hele den Tid, de ligge i Garnison, og nu paastaas det, — hvor vidt det er rigtigt, veed jeg ikke — at det er meget slet Kost, de faae, og der siges at være meget stor Misfornøielse; thi de kunne slet ikke spise denne Mad, men ikke desto mindre skulle de betale den. (Marineministeren [N. Ravn]: Ja, det er naturligt). Ja, det Sidste er naturligt, men det Første er ikke naturligt. Saaledes paastaas det, at for nogle Dage siden var hele Mandstabet sygt, og at vedkommende Læge havde erklæret, at Grunden dertil var, at Maden var slet. Om det nu virkelig er Tilfældet, at Madens Slethed er Grunden til, at de ere bleve syge, eller de ere bleve forgiftede, kan jeg ikke nærmere oplyse; men det er heller ikke min Mening her at fremsætte en Dom om denne Sag, men kun at henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed paa, at Saadant omtales, og naar Saadant kommer almindelig frem, er det bedre, at det omtales offentlig. Derfor er det, at jeg gjør den meget ærede Minister opmærksom derpaa, uden at udtale nogen Dom i saa Henseende, hvilket jeg heller ikke er berettiget til, da jeg ikke veed, om det mig Meddelte forholder sig rigtigt. Jeg haaber, at den høitærede Minister vil tage Sagen under Overveielse og indføre en ordentlig Kontrol, og for at denne Kontrol kan blive virksom, maa der vist gives Ret for Mandstabet til at spise paa Kasernen, hvis det vil, eller lade være at spise der, og saa ogsaa være fri for at betale, naar det ikke spiser der. Sagen er den, at en saadan Sum af 1 Kr. 3 Ore er for en Værnepligtig ikke saa ganske Vidt, naar han til Gjengæld faar daarlig Mad og kommer paa Hospitalet, ja selv om han kommer paa Hospitalet, har det ikke været nogen væsentlig økonomisk Foranstaltning for ham. Jeg har henledet den høitærede Ministers Opmærksomhed paa denne Sag, fordi jeg ventte, at han vil tage sig af den, men jeg har, som nævnt, ikke villet udtale nogen Dom, kun en Henstilling.

Marineministeren (N. Ravn): Med Hensyn til Spørgsmaalet om Forholdet paa Søetatens Kaserner har jeg ikke modtaget nogen Klage, men selvfølgelig skal jeg undersøge de Forhold, som den ærede Ordfører omtalte. Jeg kan blot bemærke med Hensyn til et Slags Forgiftningstilfælde, som den ærede Ordfører omtalte, at det forholder sig rigtigt, at der for nogle Dage siden kom et